

14 DE MARÇ DEL 2013

Catalina
Gayà

—¿Continua havent-hi espai per a un videoclub a l'era digital?

—Sí, és clar. A mi em sembla reprovable baixar-se cultura per internet. La gent ha de prendre consciència que hi ha gent que es dedica a la cultura i ha de viure. No sé si els usuaris vénen perquè tenen aquesta consciència o perquè els agrada que els aconsellis, però sí, hi ha espai.

—Continuï.

—Les noves generacions, que han nascut amb internet, no tenen consciència del valor de la cultura. La gent que trobo a la universitat és

«El Govern no ha afavorit mai la cultura com un bé social»

molt culta, però no compra cultura. S'ho baixen tot. Els caps de setmana se'n van a comprar, però no consumeixen cultura pagada. El Govern no ha afavorit mai la cultura com un bé social.

[Entra un client. «¿Tens *Argo*?» «Divendres». «Aniré al cine». «Vés a veure la d'Almodóvar». «Sí, me'n refio».]

—¿Què fa a la universitat?

—El 2010 vaig anar a l'Argentina, i quan vaig tornar vaig buscar feina, i res. El meu pare havia tornat a la universitat i la meva germana m'ho va suggerir. Faig Humanitats. Els nois que estudien amb mi no són *ni-nis*, són *sí-sis*, però no se'n parla.

—¿Què havia estudiat abans?

—Cinema, a l'ESCAC, amb la generació dels que ara estan guanyant tots els premis. Això demostra que la indústria cinematogràfica, que en aquest país no ha estat mai considerada com una indústria, dóna feina. ¿Jo? Encara no ho he intentat.

Gent corrent

Ramon Ruaix El trobo a La Papaya Verde, un videoclub que fa 14 anys que és al Gòtic. Ha estat venedor de crispetes i ha rodat fins i tot a la Patagònia.

ALBERT BERTRAN

«Em vaig colar en una roda de premsa d'Almodóvar»

—¿Per què?

—Dos anys abans d'acabar a l'ESCAC vaig muntar, amb la meva mare, una galeria d'art contemporani a Manresa. Vam intentar transmetre que l'art ajuda a viure.

—¿Què va fer a l'Argentina?

—Vaig acabar una feina en un centre de *performances*, a Sabadell, i vaig marxar. Crec que des que vaig descobrir Manuel Puig vaig voler marxar.

—¿Manuel Puig? ¿L'escriptor?

—Sí. D'ell em fascina que troba en el cinema allò que no troba a la vida. A més a més, mostra la intimitat per explicar que qualsevol intimitat és possible, i que no hem d'estar regulats necessàriament pels models clàssics: home, dona i fills, i casa i segona residència... Hi ha moltes maneres de veure la vida i el més important és el respecte per l'altre i la llibertat.

—¿Què va fer?

—Em vaig centrar en les seves obres de teatre. Té una obra amb cinc personatges en la qual tot passa en un menjador. Vaig anar filmant tota la primera part allà, com una lectura dramatitzada. L'exterior el contextualitzo perquè els meus parents tenen ovelles a la Patagònia i vaig anar a esquilar ovelles amb ells.

—Esperi, ¿com que parentela?

—Sí, tota la vida hem tingut parents a l'Argentina. Emigrants de Sort. Llavors vaig filmar tots els exteriors en aquells paisatges.

—¿Què n'ha fet del material?

—Vull muntar una obra de teatre aquí. És una obra molt fantasmagòrica. Hi haurà actors de carn i ossos sobre l'escenari amb les veus dels que són a la projecció, el que vaig filmar a l'Argentina.

—¿Com arriba al videoclub?

—Una amiga em va dir que estaven buscant algú que estigués apassionat pel cinema. Em van fer una prova per veure que estava flipat i mira, sí... Abans havia treballat fins i tot d'acomodador i de venedor de crispetes en uns multicinemes.

«Qualsevol intimitat és possible. No cal viure segons un model»

—¿Com?

—Així podia anar al cinema gratis. Aquí estic a l'arxiu: tinc les cintes d'actualitat i tradicionals, de cinema independent, el cinema LGTB i, a més a més, tinc el diàleg amb l'usuari. Hi ha 19.500 socis. Ara l'únic que em falta és fer cinema professional. ¿Li explico una cosa?

—És clar.

—Demà [l'entrevista es va fer dimarts] el cicle *Sexualitats*, a l'Aliança Francesa de Sabadell, s'inaugura amb un curt que vaig rodar el 1998. Em vaig colar a la roda de premsa que va fer Almodóvar quan va presentar *Todo sobre mi madre* i li vaig preguntar sobre transsexualitat, travestisme i transformisme... Després vaig entrevistar Ocaña, Nazario, Carmen de Mairena i Ventura Pons, i és una reflexió sobre els nous models de família. Estaria bé que expliqués això del cicle de *Sexualitats*. ≡

gentecorriente@elperiodico.com